

Arrest

nr. 155 780 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOUBEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 februari 2013 wordt de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van PELICAEN FILIP, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..), nationaliteit Cuba

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ r 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu Cuba.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de blote bewering dat haar inreis naar Cuba zal geweigerd worden en dat al haar bezittingen aldaar geconfisqueerd werden alsook dat al haar rechten ontnomen werden en zij aldaar geen opvangnetwerk meer heeft.

Evenmin maakt de verzoekende partij met een loutere verwijzing naar informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat er arbitraire detenties in Cuba kunnen plaatsvinden en dat binnen de gevangenis gebruik wordt gemaakt van folterpraktijken aannemelijk dat zij slachtoffer dreigt te worden van dergelijke praktijken.

Verder blijkt dat de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen en dat het beroep hiertegen werd verworpen. Met haar betoog dat zij nog dagelijks medicatie dient te nemen, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij aan een aandoening lijdt die dermate ernstig is dat er gewag kan gemaakt worden van een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"De algemene beginselen van behoorlijk bestuur"* en van artikel 3 EVRM.

2.4. Verzoekende partij verwijst naar haar beroep bij de Raad inzake de afwijzing van haar medische regularisatieaanvraag, doch de Raad wijst erop dat dit beroep bij arrest nr 155 779 van 29 oktober 2015 verworpen werd zodat het betoog van de verzoekende partij niet meer dienstig is.

2.5. De Raad wijst er daarnaast op dat er hem verschillende beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aldus aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk in haar verzoekschrift te vermelden welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het louter vermelden van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"* is daartoe niet afdoende. Het middel is dan ook in de gegeven mate onontvankelijk.

2.5. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Voor zover als nodig verwijst de Raad in dit kader nog naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.6. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER